

Vem älskar Svenska kyrkan?

»Det gäller att våga tala väl om den egna organisationen«

Hur talar Svenska kyrkans företrädare om sin kyrka? Vad säger jag som prästkandidat, diakon eller präst om den kyrka jag känt kallelsen att tjäna? Jag slås ofta av hur många av kyrkans medarbetare och företrädare på olika nivåer som talar direkt illa om den egna organisationen. Jag har mött både biskopar, vanliga församlingspräster och förtroendevalda som rent ut sagt svartmålar och spyr galla över den egna organisationen så fort de får chansen. Jag tror aldrig detta skulle accepteras eller ens intellektuellt kunna försvaras i någon annan jämförbar organisation. Har man frivilligt valt, för jag hoppas ingen tvingas till det, att ha tjänst i Svenska kyrkan så kan man väl ändå förvänta sig en viss grad av lojalitet eller låt mig kalla det omsorg om den egna organisationen. Det ska självklart vara högt i tak. När det är berättigat med kritik både i rena organisationsfrågor eller mera djupgående teologiska frågor ska naturligtvis detta välkomnas. Svenska kyrkan är en del av den reformerade kyrka som fick nytt liv just genom modiga människors kritik och ifrågasättande.

Men det finns en gräns som ibland passeras där kritiken övergår till att i nästan varje sammanhang indignerat skaka på huvudet åt allt som förekommer inom den egna kyrkan. Vi har ju de i vår kyrka på den mera konservativa flanken som anser att allt ont kommer från kyrkokansliet på Sysslomansgatan i Uppsala och att vi snarare bör vända oss mot Rom för all inspiration. De positionerar sig något till höger om påven. Liturgiskt och bekännelsemässigt tycker de att det romersk-katolska utgör en stor lockelse. Jag kan bara ge dem rådet att lyssna till påvens senaste jultal till kurian. Efter att ha lyssnat till detta självvranssakande tal förstår var och en att paradiset inte heller finns att söka i Rom. Nu är jag inte så bekymrad över denna grupp, för de är trots allt ändå relativt få även om de ibland är lite högljudda, utan jag är mera oroad över de som egentligen står bakom folkkyrkans budskap men ändå låter ne-

gativismen och svartmålningen ta överhand när det gäller det dagliga samtalet om den egna kyrkan.

Det finns så oerhört mycket att vara stolt över vad gäller Svenska kyrkan. Inom många områden har den varit en modig föregångare och stått upp för frågor där andra kyrkor räddhågset hukat sig. Svenska kyrkan är på många sätt en imponerande organisation fylld med anställda och frivilliga och inte minst tusentals förtroendevalda som dagligen förmedlar hopp och budskapet om Jesus Kristus till väldigt många människor. De diakonala insatserna är likaledes stora och hjälper många utsatta runt om i landet som inte kan få bistånd på annat sätt. Barn- och ungdomsverksamheter, körer och konserter är andra områden som det finns all anledning att vara stolta över. Kyrkans företrädare möter tusen och åter tusen människor varje vecka på vigslar, dop och begravningar och finns med dem och stöttar och vägleder genom dessa för människor många gånger avgörande livshändelserna.

Självklart finns problem. Vikande medlemsiffror och ansträngd ekonomi på många håll är också en del av verkligheten. Samtidigt visar undersökningar att Svenska kyrkan är mera efterfrågad än någonsin. Det vi har att erbjuda som folkkyrka har i motsats till alla olyckskorpar visat sig inte alls ha spelat ut sin roll. Kyrkan är efterfrågad men självförtroendet sviktar bland dess företrädare. Jag tror det är viktigt att kyrkans företrädare i mötet med människor, inte i bara församlingskyrkan eller i församlingshemmet, utan också på fritiden, på föräldramötet i skolan eller var det nu kan vara också vågar vara stolta över Svenska kyrkan. Det gäller att våga tala väl om den egna organisationen. Kritisera när det är befogat naturligtvis men också våga stå upp för Svenska kyrkan som kyrka.

GÖRAN LUNDSTEDT

